

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/40/2019
Identifikačné číslo spisu:	1207206323
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1207206323.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s. (BTS), Bratislava, IČO: 35 884 916, proti žalovaným 1/ Mgr. F. D. bývajúcej v R. a 2/ Ing. G. D., bývajúcemu v R., zastúpeným advokátskou kanceláriou advocatus s.r.o., so sídlom v Bratislave, Palackého 12, P.O.BOX 69, mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Zdenka Benčíková, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 50C/45/2007, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2018 sp.zn. 9Co/288/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. marca 2013 č.k. 50C/45/2007-549 určil, že žalobkyňa je výlučným vlastníkom pozemku bližšie špecifikovaného vo výroku rozsudku a žalovaným 1/, 2/ a 3/ (stranou sporu bol aj H. D., právny predchodca žalovaných, ktorý X. marca XXXX zomrel) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania vo výške 8 826,76 eur. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca sa domáhala určenia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti z dôvodu, že vlastníctvo k nej je duplicitne zapísané v evidencii nehnuteľností nielen v jeho prospech, ale aj M. D. (právnej predchodkyne žalovaných). Svoje vlastnícke právo žalobca preukazoval kúpnu zmluvou z 27. októbra 1975, uzatvorenou medzi jeho právnym predchodcom, Československým štátom a L. L.. Žalovaní vlastnícke právo odvádzali z dedičského rozhodnutia č. D 249/9, D not 63/96, v prospech M. D., ktorá zdedila sporný pozemok po L. L.. Po vyhodnotení dokazovania súd o.i. uviedol, že žalovaní tvrdenia o tom, že L. L. nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy výlučným vlastníkom predmetného pozemku, nepreukázali. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že kúpna zmluva mala byť registrovaná štátnym notárstvom, Občiansky zákonník účinný v čase jej uzavretia registrácie zmlúv do socialistického vlastníctva neupravoval, registrácia zmluvy preto potrebná nebola a ani jej dodatočný zápis vkladom podľa zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam. S poukazom na uvedené mal súd za to, že sporná nehnuteľnosť bola v čase uzavretia kúpnej zmluvy vo vlastníctve štátu, v správe a užívaní

Slovenskej správy letísk, čo preukazuje geometrický plán z roku 1967 a identifikácia parciel z r. 2001. Pokiaľ žalovaní namietali, že sporný pozemok nebol riadne evidovaný vo všetkých relevantných dokumentoch, súd mal za to, že nedôslednosť vtedajšej právnej úpravy a zmatečnosť evidencie v katastri nemôže byť na ujmu práv žalobcu, pričom je nesporne preukázané, že žalobca vlastníkom pozemku je a zápis v katastri nehnuteľností je hodnoverný, pokiaľ nie je preukázaný opak, a ten preukázaný bol. Dobromyseľnosť žalobcu je daná tým, že 27. októbra 1975 uzavrel kúpnu zmluvu, zákonná 10-ročná vydržacia lehota uplynula a žalovaní nepreukázali, že by sa ich právni predchodcovia domáhali uplatňovania akéhokoľvek oprávnenia k pozemku. Pokiaľ žalovaní namietali nedobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu, keď rozhodnutím z roku 1962 uvažoval o vyvlastnení sporného pozemku, nepreukázali, že sa to týkalo práve tohto pozemku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom v Bratislave z 15. marca 2018 sp.zn. 9Co/288/2014 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Vychádzal z toho, že „neobstojí námietka žalovaných, že kúpna zmluva zo dňa 27. 10. 1975 uzavretá medzi L. L. ako predávajúcim a Čsl. štátom, zastúpeným Československou správou dopravných letísk Bratislava (právnym predchodcom žalobcu) ako kupujúcim, ktorej predmetom bola o.i. aj nehnuteľnosť - roľa o výmere 357 m², parc.č. 16352, vedená v PK vložke 2661 kat. úz. R., je neplatná. Neplatnosť uvedenej kúpnej zmluvy nespôsobila ani skutočnosť, že s geometrickým plánom vyhotoveným ešte v r. 1967, na ktorý zmluva odkazuje (bod 3 zmluvy), netvorila technickú jednotu, keďže geometrický plán nebol jej neoddeliteľnou súčasťou. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom prvoinštančného súdu o tom, že takáto požiadavka nevyplýva z platnej právnej úpravy (ust. § 46 ods. 2 Obč. zák.), ale ju vytvorila súdna prax, pričom táto ide zjavne nad rámec už spomínanej právnej úpravy v ust. §46 ods. 2 Obč. zák., keďže takúto požiadavku z ust. § 46 ods. 2 Obč. zák. vyvodit' nemožno. Navyše, ako na to upozorňoval žalobca, označená nehnuteľnosť (parcela) sa v kúpnej zmluve z r. 1975 prevádzala ako celok, čo znamená, že tento prevod si geometrický plán ako súčasť zmluvy ani nevyžadoval (nemohli vzniknúť pochybnosti o tom, ktorá parcela je predmetom prevodu). V zmysle platnej právnej úpravy sa registrácia kúpnej zmluvy zo dňa 27. 10. 1975 nevyžadovala, nakoľko nadobúdateľom nehnuteľnosti bol štát (skutočnosť, že právny poriadok platný v tom čase nevyžadoval v prípadoch nadobúdania do tzv. „socialistického“ vlastníctva registráciu nadobúdacích zmlúv bola odrazom vtedajšieho uprednostňovania „socialistického“ vlastníctva pred súkromným, či osobným). Len na okraj odvolací súd poznamenáva, že hoci skutočnosť, že L. L. nebol evidovaný v evidencii nehnuteľností ako vlastník sporného pozemku, čo podľa názoru žalovaných bránilo uzavretiu platnej kúpnej zmluvy zo dňa 27. 10. 1975, táto skutočnosť zároveň nebránila tomu, aby bola predmetná parcela prededená v dedičskom konaní po poručiťelovi L. L. (v ktorom ju získala M. D.)“. Ďalej dôvodil, že „žalobcovi by však patrilo vlastnícke právo k spornému pozemku aj v prípade neplatnosti spomínanej kúpnej zmluvy zo dňa 27. 10. 1975 (ktorej neplatnosť ale v konaní preukázaná nebola), a to v dôsledku jeho vydržania. Žalobca (resp. ešte jeho právny predchodca) má totiž predmetný pozemok v dlhoročnej nepretržitej oprávnenej držbe, odvíjajúcej sa práve od spomínanej kúpnej zmluvy z r. 1975.“ V ďalšom odvolací súd podrobne rozviedol dôvody tohto svojho doplnujúceho záveru. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaných, že boli splnené predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva ich právnou predchodkyňou vydržaním, uviedol, že „Naopak, v prípade právnej predchodkyne žalovaných nie je naplnená zákonná podmienka uplynutia 10-ročnej premlčacej doby, ktorá by teoreticky v jej prípade začala plynúť nasledujúci deň po tom, ako nadobudlo právoplatnosť dedičské osvedčenie po poručiťelovi L. L. t.j. počnúc 5. 7. 1998 (osvedčenie o dedičstve č. D 249/96, Dnot 63/96 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 4. 7. 1998), keďže uvedené dedičské osvedčenie by mohlo pre právnu predchodkyňu žalovaných predstavovať titul pre vydržanie. Nakoľko však právna predchodkyňa žalovaných bola v rámci plynutia 10-ročnej vydržacej doby upovedomená Správou katastra podaním pod sp. zn. X 190/04 zo dňa 11. 2. 2005 o zistení existencie duplicitného zápisu vlastníctva v danej veci, muselo dôjsť k pretrhnutiu plynutia vydržacej doby. Ďalší dôvod, ktorý by mal za následok pretrhnutie plynutia 10 - ročnej vydržacej doby v prospech právnej predchodkyne žalovaných, predstavovalo podanie žalobného návrhu v predmetnej právnej veci (6. 3. 2007), ako na to poukazoval žalobca. Právna predchodkyňa žalovaných, a teda ani žalovaní, tak nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku (ani) vydržaním. Odvolací súd však

predovšetkým zastáva názor, že právna predchodkyňa nemohla nadobudnúť vlastníctvo k spornému pozemku titulom dedenia, nakoľko predmetom dedenia po poručiteľovi L. L. mohol byť len ten majetok, ktorý ku dňu svojej smrti (X. X. XXXX) vlastnil; keďže poručiteľ sporný pozemok ešte v r. 1975 odpredal, nemohol tento po správnosti patriť do dedičstva po poručiteľovi L. L..“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Zásah do ich práva na spravodlivý súdny proces vyvodzujú z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s otázkou dobrej viery právnej predchodkyne dovolateľov. Podľa ich názoru práve žalobca trpel nedostatkom dobrej viery, lebo akceptoval vlastnícke právo ich právnej predchodkyne tým, že jej zaslala dohodu na odstránenie duplicitného zápisu vlastníctva. V ďalšom namietali nesprávne právne posúdenie veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Za rozhodujúcu právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, označili otázku nadobudnutia vlastníckeho práva ich právnej predchodkyne v dobrej viere na základe osvedčenia o dedičstve po poručiteľovi L. L.. Poukázali pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 MCdo 1/ 2011 a sp.zn. 6 Cdo 71/2011.

4. Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ treba odmietnuť.

6. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť podaného dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. v rozhodnutiach sp.zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na

spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť (a súčasne aj dôvodnosť) dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

11. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces. Rozsudok odvolacieho súdu podrobne uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, najmä vysporiadanie sa s podstatnými odvolacími námietkami. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalovaní preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Odvolací súd sa náležite vysporiadal aj s namietanou dobromyseľnosťou právnej predchodkyne žalovaných (podrobne uvedené v bode 33/ rozsudku).

12. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Žalovaní 1/ a 2/ prípustnosť dovolania vyvodzujú aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu), ale aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu bola rozhodovaná rozdielne - bod 1, 1.3. dovolania). V závere dovolania (bod 4. dovolania) ale už uvádzajú len to, že „postup odvolacieho súdu v konaní založil dovolací dôvod (zrejme správne má byť dôvod prípustnosti dovolania, poznámka odvolacieho súdu) v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku“. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania ohľadne tej istej právnej otázky podľa niekoľkých ustanovení § 421 ods. 1 CSP dovolací súd už vyjadril v iných prípadoch (napr. sp.zn. 6Cdo/13/2017 a 6Cdo/21/2017) odmietavo.

14. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

15. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod vymedziť. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

16. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnú otázku; zákonodarcu túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

17. Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

18. Žalovaní v prípade vymedzených dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP túto (procesnú) povinnosť nesplnili. V dovolaní totiž vytkli odvolaciemu súdu celý rad nesprávností, namietali, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom posúdení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva právnej predchodkyne žalovaných v dobrej viere. Hodnotenie dobromyseľnosti je však vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností v každom prejednávacom spore, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných sporoch. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zastáva názor, že pri takomto rozhodnutí ide o riešenie čisto individuálnych otázok (skutkových), ktorých zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy a nemôže vytvoriť ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Sama polemika dovolateľov s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Naostatok, nad rámec dôvodov odmietnutia dovolania žalovaných dovolací súd poznamenáva, že žalovaní pri argumentácii vo vzťahu k nimi tvrdenému nadobudnutiu vlastníckeho práva ich právnou predchodkyňou vydržaním na základe dobromyseľnej držby sporných nehnuteľností, opomínajú právny záver odvolacieho súdu (citovaný už v bode 2. tohto uznesenia), že „Naopak, v prípade právnej predchodkyne žalovaných nie je naplnená zákonná podmienka uplynutia 10-ročnej premlčacej doby, ktorá by teoreticky v jej prípade začala plynúť nasledujúci deň po tom, ako nadobudlo právoplatnosť dedičské osvedčenie po poručiteľovi L. L., t.j. počnúc 5. 7. 1998 (osvedčenie o dedičstve č. D 249/96, Dnot 63/96 nadobudlo právoplatnosť a

vykonateľnosť dňa 4. 7. 1998), keďže uvedené dedičské osvedčenie by mohlo pre právnu predchodkyňu žalovaných predstavovať titul pre vydržanie. Nakoľko však právna predchodkyňa žalovaných bola v rámci plynutia 10-ročnej vydržacej doby upovedomená Správou katastra podaním pod sp.zn. X 190/04 zo dňa 11. 2. 2005 o zistení existencie duplicitného zápisu vlastníctva v danej veci, muselo dôjsť k pretrhnutiu plynutia vydržacej doby. Ďalší dôvod, ktorý by mal za následok pretrhnutie plynutia 10 - ročnej vydržacej doby v prospech právnej predchodkyne žalovaných, predstavovalo podanie žalobného návrhu v predmetnej právnej veci (6. 3. 2007), ako na to poukazoval žalobca. Právna predchodkyňa žalovaných, a teda ani žalovaní, tak nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku (ani) vydržaním. Odvolací súd však predovšetkým zastáva názor, že právna predchodkyňa nemohla nadobudnúť vlastníctvo k spornému pozemku titulom dedenia, nakoľko predmetom dedenia po poručiteľovi L. L. mohol byť len ten majetok, ktorý ku dňu svojej smrti (X. X. XXXX) vlastnil; keďže poručiteľ sporný pozemok ešte v r. 1975 odpredal, nemohol tento po správnosti patriť do dedičstva po poručiteľovi L. L..“ Rovnako pri argumentácii o nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom žalovaní opomínajú, že základným dôvodom vyhovieť žalobe bol záver, že právny predchodca žalobcu nadobudol vlastnícke právo k spornému pozemku na základe platnej kúpnej zmluvy. Svoje úvahy a závery o vydržaní vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu (štátom) použil odvolací súd iba podporne [„žalobcovi by však patrilo vlastnícke právo k spornému pozemku aj v prípade neplatnosti spomínanej kúpnej zmluvy zo dňa 27. 10. 1975 (ktorej neplatnosť ale v konaní preukázaná nebola), a to v dôsledku jeho vydržania.“]

19. Najvyšší súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ v časti namietanej vady tzv. zmätočnosti je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP.

20. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.